

Házael González

Aquest any, els premis Goya (o com es diguin, perquè a hores d'ara ningú sap ben bé el seu nom correcte) han tingut un clar guanyador: el jove Alejandro Amenábar, i la seva esplèndida *Mar Adentro*, que s'han emportat catorze dels quinze premis possibles, arribant fins i tot al premi que sempre se li havia escapat al director: la Millor Banda Sonora Original. Aquesta partitura, feta amb l'ajut de Carlos Núñez, és, sens dubte, el treball musical més complet i polit d'Amenábar, encara que ell ja havia estat nominat dins aquesta mateixa categoria per *La Lengua de las Mariposas* (José Luis Cuerda, 1999) i *Los Otros* (*The Others*, dirigida pel mateix Amenábar, 2001). Era bastant clar que ell s'emportaria el premi (la partitura és una dolça joia que, a més, ha tingut moltíssimes vendes), encara que els seus rivals directes no fossin qualsevol cosa. Per una part, el veterà Ángel Illarramendi, qui va començar a fer feina amb la directora Gracia Querejeta allà per l'any 1992 (a la pel·lícula *Una Estación de Paso*) i que, llevant aquesta primera col·laboració, sempre que ha treballat amb ella ha aconseguit una nominació als Goya, fins arribar a tres: *El Último Viaje de Robert Rylands* (1996), *Cuando Vuelvas a mi Lado* (1999), i la

d'enguany, *Héctor* (2004). Un altre que ja s'està convertint en històric és Roque Baños, un compositor que sempre hem defensat i que sempre ens deixa molt bon gust a les orelles (i que, recordem, ja ha guanyat el premi fa ara dos anys, a la categoria de Millor Cançó per la pel·lícula *Salomé* -Carlos Saura, 2002-): aquesta vegada, la nominació era per la partitura d'*El Maquinista* (*The Machinist*, Brad Anderson, 2004), inquietant i fosca com només ell ho sap fer. I tancava la llista el més nou de trinca, Sergio Moure, qui, amb la seva primera feina per a un llargmetratge, ja ha vist com l'Acadèmia li reconeixia el seu talent: ens referim a *Inconscientes* (Joaquín Oristrell, 2004), una feina per a tenir en compte. I si parlem de la Millor Cançó, el premi va ser per Carlinhos Brown, Mateus, i Cezar Mendes per *Zambie Mameto*, cançó de la pel·lícula *El Milagro de Candeal* (Fernando Trueba, 2004).

I de premi en premi arribem als Globus d'Or, que enguany ens han deixat una petita sorpresa: ha guanyat el premi a la Millor Banda Sonora el mateix compositor que l'any passat, és a dir, Howard Shore, qui ja se'l va fer seu (i també amb el de Millor Cançó) per *El Señor de los Anillos: El Retorno del Rey* (*The Lord of the Rings: The Return of the King*, Peter Jackson, 2003), i que en-

guany repeteix amb *El Aviador* (*The Aviator*, Martin Scorsese, 2004). I això que els seus rivals tampoc eren qualsevol cosa: el veterà Hans Zimmer (nominat per *Spanglish*; James L. Brooks, 2004, i que ja s'ha emportat el premi dues vegades), el més que veterà Clint Eastwood (per *Million Dollar Baby*, dirigida per ell mateix, 2004, qui, encara que aquest mateix any hagi guanyat el premi a Millor Director, mai no havia estat nominat dins aquesta categoria, encara que hem de pensar que no fa massa temps que es dedica a la composició de forma plena), i els nous de trinca Rolfe Kent (per *Entre Copas -Sideways*, Alexander Payne, 2004) i Jan A. P. Kaczmarek (per *Descubriendo Nunca Jamás - Finding Neverland*, Marc Foster, 2004, un compositor que ha estat sens dubte la sorpresa de l'any, i que encara que ara el seu nom no ens digui molt, aviat l'haurem de tenir en compte). Bé, tots sabem que aquestes coses passen, encara que no ens queixem, ja era ben hora que Shore es convertís en l'estrella que es mereixia.

Per cert, el premi a la Millor Cançó, com passa moltes vegades, ha anat a parar a dues estrelles del rock com són Mick Jagger i David A. Stewart, per la cançó *Old Habits Die Hard*, d'*Alfie*, *Un Seductor Irresistible* (*Alfie*, Charles Syher, 2004).

Million Dollar Baby.

